

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In memory of Lina bat Yaakov Pincus, a" h &
Shoshana Devorah bat Yechezkel Halevi a" h

Shabbat Times
19:12 20:13

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Emor 5785

Issue 83

This week's parsha instructs us to count 49 days, commencing with the bringing of the Omer offering and culminating on the day before Shavuot. The Omer was brought on the second day of Pesach, effectively linking the festivals of Pesach and Shavuot through the mitzvah of counting every day between these two festivals.

The Sefer HaChinuch understands that this mitzvah affords us a way of counting towards Shavuot, implying that Pesach, the time we left Egypt, was not an ends unto itself. Rather it was a means to get to shavuot where we received the Torah, suggesting that as pivotal as Pesach is, Shavuot is even more important for it was our successful acceptance of the Torah on Shavuot that justified our exodus from Egypt. If the mitzvah of counting 49 days from the Omer is a counting down of sorts until Shavuot, then many ask the question why we do not actually count down. Why not start at 49 and count down to 1?

The answer I believe lies in the purpose of each of the 49 days. If the purpose of these days is just to bide our time, and that this time is void of any true meaning as we impatiently wait to cross the "finish" line of Shavuot, then it would make sense to count down. We can however disprove this theory by analyzing the two unique offerings that were brought on Pesach and Shavuot. The Omer offering that was brought on the second day of Pesach involved bringing a measure of barley, which represents the food that animals consume. In contrast, the offering brought on Shavuot was two loaves of bread made from the finest wheat, the epitome of human food.

Mastering the Message Rabbi Isaac Bernstein

"אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת להם" – "Say to the Kohanim, the sons of Aharon, and say to them..."

Rashi, quoting Chazal, addresses the repetition in the pasuk: "say to the Kohanim" and then again "say to them." Chazal explain this double language as a directive: להזהיר גדולים על הקטנים—to instruct the adults to teach the children. Hashem commands Moshe to speak to the adult Kohanim, who must then convey the message to their children.

Rav Moshe Shternbuch shlita, in Ta'am V'Daas, sees in this Rashi a fundamental principle in chinuch. Why didn't Moshe simply gather all the Kohanim—adults and children—and speak directly to them all at once? Why relay the message through the adults?

Rav Shternbuch explains that this teaches us an essential approach to education: different people need to be taught in different ways. What works for an adult may not work for a child. *Chanoch lana'ar al pi darko*—educate each child according to their unique path. Moshe was to give over the message to the adults in one way, and it was the Kohanim's responsibility to translate and adapt that message so it would resonate with their children.

This concept brings to mind a popular video series from a few years ago called "5 Levels." In each video, an expert explained the same concept five times—once to a child, then to a teenager, a college student, a graduate student, and finally to a fellow expert.

This teaches us that when we left Egypt we were on the lowly level of animals. We were on the 49th level of impurity, our human character barely recognizable to Hashem's eyes. Remarkably, by the time we came to Shavuot 49 days later, we had ascended to the highest levels of human greatness. Each day was utilized by climbing a bit higher in character, as we transformed ourselves from animals into elite human beings. If so, each day of the Omer must be appreciated and cherished. Each day had tremendous value and accomplishment. Therefore we count *up* to show how far we have climbed, not to show how far we have left to go. Every year we count up to tell ourselves that we have a lot of work to do. Although we may still be far away from maximizing our potential, by starting today and taking small steps consistently, we can eventually reach the top of the mountain!

JOIN US

SHACHARIT

8:15

AT RCK AHUZA 198
RAANANA

It was captivating to watch someone articulate the same idea with such clarity across all levels. Why could they do this so effectively? Because these experts had internalized the material. It wasn't just information—they lived it. Years of immersion and refinement had made the ideas part of their essence.

This is a powerful lesson for us in the realm of chinuch. Often, the struggle isn't a lack of knowledge—it's a lack of internalization. We repeat what we've read or heard, quoting sefarim or teachers, but the message hasn't truly become part of us. We talk about emunah by citing others, without making it real in our own lives.

True chinuch—the kind that reaches others, especially children—comes from clarity, passion, and authenticity. When we live the ideas ourselves, we can convey them in ways that resonate. Once the message is truly ours, we'll be able to teach it with ease, adapting it to any audience—just as the Kohanim were instructed to do.

Women's Shiur with
Rabbi Bernstein

Growth Through Failure

8:00pm

Tuesday 20 May

Shrock home: Herzl 68 Raanana

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "אמור" התשפ"ה

זמני השבת

19:12 20:13

גליון 83

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

0584810910 לשאלות

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

שו"ת בעניין קבלת שבת מוקדמת מוסיקלית ברחובה של עיר

שאלה: שמעתי שמתכננים קבלת שבת מוקדמת מוסיקלית ברחובה של עיר.

היאך ניתן לעשות קבלת שבת עם כלי נגינה? אם זה שבת היאך אפשר כלי נגינה?
תשובה: מאחר ומדובר בקבלת שבת מוקדמת, הרי שכל זמן שעדיין לא מגיעים לנקודה שבה מקבלים את השבת, אין מניעה בכך שמנגנים בכלי נגינה עם הגברה וכדו' - מאחר ועדיין לא קיבלנו בפועל את השבת.

שאלה: מתי נקודת הזמן בה מקבלים את השבת?

תשובה: כאשר מגיעים בסוף הפיוט 'לכה דודי' לבית האחרון ואומרים 'בואי בשלום עטרת בעלה' זו נקודת הזמן שבה הציבור המשתתף בקבלת השבת המוקדמת מקבל את השבת (ויש אומרים באמירת 'מזמור שיר ליום השבת' הנאמר מיד לאחר סיום 'לכה דודי')

יש לציין שבמניין הרגיל (לא המוקדם) בדרך כלל מגיעים 'בואי בשלום' כבר לאחר השקיעה, ובדואי שאסור לעשות מלאכה לאחר השקיעה ואף מספר דקות קודם לכן.

שאלה: אז היאך יעשו זאת, יגנו עד אמירת 'בואי בשלום' ואז יפסיקו לנגן? ומה יהיה עם הכלים? ההגברה וכו'? הרי לאחר שמקבלים שבת כל זה יהיה בגדר 'מוקצה'.

תשובה: יכולים כמה אנשים לא לקבל את השבת והם יתעסקו בפינוי הכלים וכו'.

שאלה: האם זה ראוי שהציבור בכללותו כבר יקבל שבת, ולבינתיים כמה אנשים יתעסקו בפינוי כלי הנגינה וההגברה ויעשו מלאכות בזמן שהציבור שנמצא שם כבר קיבל שבת?

תשובה: אכן אין זה ראוי, ויש ללמוד זאת מדברי מרן השו"ע בסימן רס"ג סעיף ד', ולכן או שיעשו הפסקה קודם אמירת 'בואי בשלום' כדי לפנות את הכלים קודם קבלת הציבור אומר 'בואי בשלום',

ספירת העומר שלא ספרנו

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

אנחנו נמצאים בעיצומם של ימי ספירת העומר.

ההבנה הפשוטה של ספירת העומר שהספירה היא בעצם הכנה ל"מתן תורה". בפסח יצאנו ממצרים לחירות, אבל זה עדיין לא היעד היעד הוא קבלת התורה לאחר ארבעים ותשעה ימים. סופרים ומחכים לקראת היעד הסופי - 'קבלת התורה'.

יש כאן מסר נפלא. כעיקרון היינו יכולים להבין שאירוע כל כך משמעותי כמו 'יציאת מצרים' עומד בפני עצמו, חוגגים ושמחים במשך שבוע שלם שיצאנו לחירות. אבל כבר ביום השני של החג אתה מתחיל לספור לקראת, כלומר שגם אחרי שיצאת לחירות - זה עדיין לא שלום ולא מושלם, אתה קרוב אבל עדיין לא הגעת, כי היעד האמיתי זה לחיות חיים מלאי קדושה עם ה' וזה יעשה רק בברית בהר סיני בעוד ארבעים ותשעה יום. כי בלי התורה אין משמעות לחירות שלך, זה חשוב שיצאת לחירות אבל זה שלב בדרך ליעד.

לפי המהלך הזה - שספירת העומר היא חיבור של 'יציאת מצרים' עם 'מתן תורה' - יוצא שבשנה שהם יצאו ממצרים, הספירה היתה חלק בלתי נפרד מהתהליך. וכמובן שבכל הארבעים שנה שעם ישראל היה במדבר גם ספרו ספירת העומר - לחבר יציאה לחירות ועצמאות לחיי תורה.

אבל בפרשת השבוע כשהתורה מצווה לספור ספירת העומר ולהקריב קורבן העומר, הכותרת של הפרשה היא: "וַיָּבֹא אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמְרָת אֲלֵהֶם: כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם, וְקָצַרְתֶּם אֶת קִצְרֹהּ - וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רִאשִׁית קִצְרֹכֶם אֶל הַכֹּהֵן".

כתוב במפורש שכל התהליך של ספירת העומר מתחיל רק לאחר שמגיעים לארץ ישראל ובכל הארבעים שנה לא הקריבו עומר ולא ספרו ספירת העומר. ובכל הארבעים שנה כלל לא חיברו את 'יציאת מצרים' ל'מתן תורה'.

או שרק לאחר שהציבור שהשתתף במניין קבלת שבת המוקדמת יתפזר לביתו, או אז יתעסקו אותם אלו שלא קיבלו שבת בפינוי כלי הנגינה וכדו' (וכמובן קודם זמן הדלקת הנרות).

שאלה: לפי הנ"ל, גבאי בית הכנסת שמגיע לבית הכנסת בערב שבת כדי לסדר שעוני שבת, מזגנים וכדו' - לא יכול לעשות זאת בזמן שבבית הכנסת יש כעת ציבור שמתפלל ערבית ב'מניין המוקדם'?

תשובה: נכון. הוא צריך להמתין שמתפללי המניין המוקדם יתפזרו ורק לאחר מכן לעשות זאת, שלא ראוי לעשות מלאכות חול בפני ציבור שכבר קיבל שבת (או לעשות זאת לפני אמירת 'בואי בשלום' במניין המוקדם).

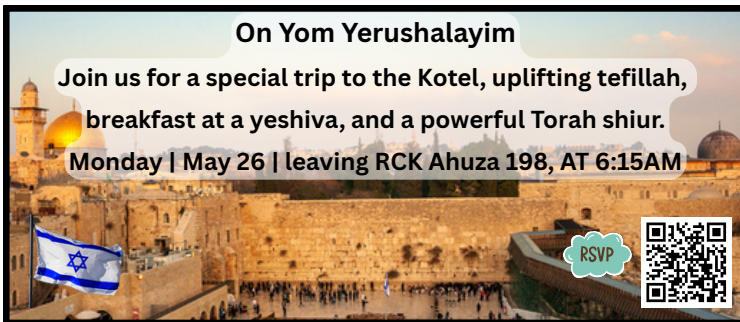
שאלה: מה דעת הרב על שילוב כלי נגינה בתפילה?

תשובה: אכן יש בזה נידון בפוסקים, ורבים לא רואים זאת בעין יפה, אולם כאן מדובר בקבלת שבת ולא באחת מג' תפילות המחויבות, ועוד שלא מדובר כאן על הכנסת כלי נגינה להיכל בית הכנסת, אלא במניין אקראי ברחובה של עיר, וזה שונה.

שאלה: נשים שבאות להשתתף בקבלת השבת המוסיקלית המוקדמת, מתי והיכן ידליקו נרות שבת? **תשובה:** זו אכן בעיה, אך מאחר ונגמר כאן המקום בעלון - ארחיב על כך אי"ה בשבוע הבא..

On Yom Yerushalayim

Join us for a special trip to the Kotel, uplifting tefillah,
breakfast at a yeshiva, and a powerful Torah shiur.
Monday | May 26 | leaving RCK Ahuza 198, AT 6:15AM

יציאת מצרים' נחגגה בפני עצמה, יצאנו לחירות - חוגגים עצמאות. ולחגוג עצמאות זה סיבה מספיק טובה לחגיגה לא צריך לקשר לתורה בכלל.

ורק אחרי שנכנסים לארץ ויש 'קציר' פתאום זה מתהפך, וסופרים את העומר, ומחברים את ה'יציאה לחירות' ל'קבלת התורה'.

מסביר הרש"ר הירש הסבר נפלא, כל הארבעים שנה שעם ישראל היו במדבר וחגגו את חירותם, מה בדיוק הם חגגו? הרי הם נעים ונדים ללא מולדת, ללא ארץ קבועה, וכל הקיום שלהם - מקורות המזון והמים לא מגיעים בצורה טבעית. אז מה בדיוק הם חוגגים?

התשובה היא שהם חוגגים את זה שהם יצאו ממצרים והם כרגע חיים ביחד עם ה' "וְסִבְבֵּנָהּ יְבֻנְנָהּ יִצְרְנָהּ כְּאִישׁוֹן עֵינָיו." המשמעות של החירות שלהם היא לא עצמאות וחופש - כי עדיין הם לא היו עצמאיים בשום צורה, החירות היתה 'חירות עולם' האפשרות לחיות חיי עולם מלאים קדושה.

אבל משיכנסו לארץ ויהי קציר, הרי שפסח בקלות יכול להפוך ליום העצמאות, ומהי החירות? המולדת והתבואה.

מצווה אותנו התורה: "כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם, וְקָצַרְתֶּם אֶת קִצְרֹהּ - וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רִאשִׁית קִצְרֹכֶם" כשתבוא על הארץ ויהיה קציר, קח את הקציר באמצע חג הפסח ותביא אותו על הכהן לבית המקדש ותתחיל לספור ממנו ארבעים ותשעה ימים שבסופם יש עוד חג שהוא הסיום של חג הפסח, בשביל שתבין שכל החירות שלך והארץ שקיבלת והתבואה שלך בשדה לכולם צריך להיות יעד אחד ברור. להפוך אותך ואת האומה כולה לעם הדבק באלוקיו לעם שמפיץ אור וקדושה, בלי היעד הזה החירות שקיבלת לא מספיק משמעותית שתחגוג אותה, והתבואה שלך גם בלי הרבה משמעות.

אבל ברגע שאתה שם את הברית עם ה' במרכז הרי שהתבואה שלך היא קורבן לה' והחיים שלך מלאי משמעות.

Women's Shiur with
Rabbi Bernstein

Growth Through Failure

8:00pm

Tuesday 20 May

**Shrock home:
Herzl 68 Raanana**